

O How She Sat Alone: A Lamentation*

Nurit Hirschfeld-Skupinsky, survivor of the slaughter in Kibbutz Nahal Oz

O How She Sat Alone

Nir Oz, full of blood
Sderot, *was like a widow*
A city stunned, and who is faithful to her?

O How They Sat Alone

In the shelter room
One family, and another,
And another, and another one.

O How They Sat Alone

The many-eyed women at the observation posts
And there was no listening,
And deliverance – none.

O How They Sat Alone

Young women and young men
Hiding in pits and shrubs.
Their dancing halted,
And who will rescue them?

O How They Sat Alone

Captive women and captive men
And sitting there, still:
120 men, women, elders and children.
Crying, they are crying at night
Tears on their cheeks
And there is no one who comforts.

Notes

*This Lamentation will appear in Dirshuni: Women's Midrash Vol. 2.

O how she sat alone...full of ...was like a widow – A paraphrase of Lamentations 1:1 “*O how she sat alone, the city full of people was like a widow.*” **Nir Oz** – A kibbutz in the Gaza envelope on the North West Negev, attacked on October 7, 2023. **Sderot** - a city in the Negev North East of Gaza, attacked on October 7, 2023. ***A city* stunned *And who is faithful to her?*** – A paraphrase of Isaiah 1:21 “*How did she become a whore, the faithful city. Full with justice, righteousness used to rest in her, but now murderers.*” ***Crying, they are crying at night, Tears on their cheeks And there is no one who comforts*** – A paraphrase of Lamentations 1:2 “*Crying she will cry at night, her tears on her cheek. No one comforts her of all those who love her...*”

קִינָה: אִיכָה יְשֻׁבָה בְּדָד *

נורית הירשפלד סקופינסקי, שורדת הטבח בקיבוץ נחל עוז

אִיכָה יְשֻׁבָה בְּדָד

נִיר עַז רַבְתִּי דָם.

שְׁדָרוֹת הַיְתָה כְּאַלְמָנָה,

קָרְיָה הַלּוֹמָה, וּמִי נֶאֱמָנָה?

אִיכָה יְשֻׁבָה בְּדָד

בְּמִמִּיד

מִשְׁפָּחָה, וְעוֹד אַחַת,

וְעוֹד, וְעוֹד אַחַת.

אִיכָה יְשֻׁבוּ בְּדָד

תִּצְפִּיתֵנִיּוֹת רַבְתִּי עֵין,

וְלֹא הַיְתָה הַקְּשֻׁבָה,

וְיִשׁוּעָה – אֵין.

אִיכָה יְשֻׁבוּ בְּדָד

צְעִירוֹת וְצְעִירִים

בְּמִסְתָּוֵרֵי שׁוּחֹת וְשִׁיחִים.

פָּסְקוּ רַקוּדֵיהֶם,

וּמִי יִחְלָצֵם?

אִיכָה יְשֻׁבוּ בְּדָד

חֲטוּפּוֹת וְחֲטוּפִים,

וְעַדֵּין יוֹשְׁבִים:

120 גְּבָרִים, נָשִׁים, קְשִׁישִׁים וְיֻלְדִים.

בָּכּוּ בּוֹכִים בְּלֵילָה,

דְּמַעוֹת עַל לְחֵייהֶם,

ואין מנחם.

Lamentation for a Beloved Land*

Leora Eilon, survivor of the slaughter in Kibbutz Kfar Azza

O How your dwellings have been turned into ruins,
Your people become exiles in their own land?
O Betrayed land, your sons betrayed you,
They put their desires before all else,
They sealed your fate with their very tongues,
They abandoned you in their hearts, lost in their ways.

O How your Kibbutzim were destroyed, cities made desolate,
Your people dead, your fields wasting away.
Furrows ravaged, become fields of horror,
All eyes devastated, dried out of tears.

Your sons, daughters butchered undefended,
Fair maidens hauled into captivity.
And the plotters standing before them
Whispering, rustling, and the land was silent

Woe unto you, you cowards,
Sitting carelessly in your cushioned chairs,
Entrusted with the lives of beloved captives
While mothers and fathers are wrapped in their grief.

We will yet return and rebuild you, the soil of our homeland
We will yet return and sing in your fields a joyous song
Your sons will yet return to love and forgive
Your daughters will yet return to complete the thankful song
For neighbors and fellows who had become our enemies,
When our eyes will see peace between us.

And we will cast a prayer together for borders of tranquility,
For becoming good neighbors, for leaders with humility
That we will respect each other, brothers and sisters
When you will sprout again, O land, grain and wheat.

*This Lamentation will appear in 'Dirshuni: Women's Midrash', Vol. 2.

קינה לארץ אהובה*

ליאורה אילון, שורדת הטבח בקיבוץ כפר עזה

איכה הפכו משכנותיך לעיי חרבות,

אנשיך לגולים בארצם?

הוי ארץ נבגדת, בגדו בך בניה,

שמו מאוניהם בראש מעינם,

חרצו גורלך במו לשונם,

עזבוך בלבם, תועים בדרךם.

איכה חרבו קבוציך, ערים שממו,

אנשיך מתים, שדותיך נשמו.

נירים רטשו, הפכו שדות אימה,

עין כל חרבה, יבשה מדמעה.

בניה, בנותיך נטבחו בלי מגן,

אל שבין הובלו עלמות חן.

ועומדים מנגד חורשי המזמה

לוחשים, רוחשים, והארץ דממה

אבוי אתם, מוגי הלבב,

היושבים בכסאותיכם, על עצמות המושב,

אמונים על חיי יקירים חטופים

עת אמהות ואבות באבלם עטופים.

עוד נשוב ונבנה אדמת מולדת,

עוד נשוב ונרנן בשדותיך שיר מזמור

עוד ישובו בניה לאהב ולסלח,

עוד תשבנה בנותיך הלל לגמר

על שכנים, על רעים, שהיו לאזיבנו,
כאשר תחזיקנה עינינו, בשלום בינינו.

ותפלה נשא יחד לגבולות של שלנה,
לשכנות טובה, למנהיגים עם ענה
שנכבד איש אחיו, אשה אחותה,
עת תצמיחי שוב, ארץ, דגן וחסה.

* הקינה תופיע בדרשוני: מדרשי-נשים, כרך ג'.